

ไม่ทำ พ.ร.บ. คຸ້ມครองผู้ประสบภัย ... ชำระภาษีรถไม่ได้จะครับ !

คดีปกครองที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังฉบับนี้ เป็นเรื่องของเจ้าของรถยนต์ที่ยื่นขอชำระภาษีรถยนต์ประจำปีและต่อทะเบียนรถ แต่เจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบกไม่ดำเนินการให้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ทำประกันภัยคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ และกรมธรรม์ประกันภัยประเภทที่ 3 มีข้อความระบุว่า “ไม่รวม พ.ร.บ.”

ดังนั้น กรณีที่เจ้าของรถได้จัดให้มีการประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจกับบริษัทประกันภัย จะถือว่าได้รับยกเว้นไม่ต้องจัดให้มีการประกันเพื่อคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถตามพระราชบัญญัติคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 หรือไม่ เนื่องจากมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้การประกันภัยผู้ประสบภัยจากรถเป็นเงื่อนไขในการรับจดทะเบียนรถยนต์หรือรับชำระภาษีรถยนต์ประจำปีซึ่งเจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบกในฐานะนายทะเบียนต้องทำการตรวจสอบ

คดีนี้ภายหลังจากที่กรมการขนส่งทางบกได้ปฏิเสธการต่อทะเบียนรถยนต์ เจ้าของรถยนต์ (ผู้ฟ้องคดี) ได้อุทธรณ์คำสั่ง และอธิบดีกรมการขนส่งทางบก (ผู้ถูกฟ้องคดี) วินิจฉัยว่ากรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจที่ไม่มีความคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ ซึ่งมีข้อความบนหน้าตารางกรมธรรม์ประกันภัยว่า “ไม่รวม พ.ร.บ.” ไม่สามารถใช้ในการจดทะเบียนรถยนต์หรือชำระภาษีรถยนต์ประจำปีได้

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การทำประกันภัยรถยนต์ประเภทที่ 3 กับบริษัทประกันภัยของผู้ฟ้องคดีครอบคลุมความเสียหายต่อผู้ประสบภัยและทรัพย์สินแล้ว และไม่ต้องมีการประกันความเสียหายสำหรับผู้ประสบภัยอีก จึงฟ้องขอให้ศาลปกครองพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์และให้เจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบกรับชำระภาษีรถยนต์ประจำปีและต่อทะเบียนรถให้แก่ผู้ฟ้องคดี

การที่ผู้ฟ้องคดีได้ทำประกันภัยรถยนต์ประเภทที่ 3 ถือเป็นการคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถตามพระราชบัญญัติคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 แล้วหรือไม่ ? และการไม่รับชำระภาษีรถยนต์ของเจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบกให้แก่ผู้ฟ้องคดีขัดด้วยกฎหมายหรือไม่ ? เนื่องจากมาตรา 7 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 บัญญัติให้รถที่เจ้าของรถได้จัดให้มีการประกันภัยความเสียหายต่อผู้ประสบภัยโดยเอาประกันภัยครอบคลุมความเสียหายต่อผู้ประสบภัยและทรัพย์สิน ตามชนิด ประเภท และขนาดของรถที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงแล้ว ไม่ต้องจัดให้มีการประกันความเสียหายสำหรับผู้ประสบภัยอีก

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อตารางกรมธรรม์ของผู้ฟ้องคดีมีข้อความระบุชัดเจนว่า “ไม่รวม พ.ร.บ.” ขอมอบหมายได้ว่าประกันภัยรถยนต์ที่ผู้ฟ้องคดีทำไว้กับบริษัทประกันภัยคຸ້ມครองความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัยแก่บุคคลภายนอกซึ่งก็คือผู้ประสบภัยจากรถ เฉพาะส่วนที่เกินวงเงินสูงสุดตามพระราชบัญญัติคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 และกฎกระทรวงกำหนดจำนวนเงินเอาประกันภัยตามชนิด ประเภท และขนาดของรถ พ.ศ. 2547 ซึ่งหากเกิดความเสียหายแก่ผู้ประสบภัยจากรถเป็นจำนวนเงินไม่เกินความเสียหายตามที่กำหนดไว้ก็ย่อมไม่อยู่ในความคຸ້ມครองของกรมธรรม์ของผู้ฟ้องคดี อีกทั้งการมีข้อความดังกล่าวยังเป็นการเน้นย้ำให้ผู้ที่ทำประกันภัยรถยนต์รวมถึงผู้ฟ้องคดีเข้าใจได้ว่ากรณีใช้กรมธรรม์ที่ให้ความคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถตามที่พระราชบัญญัติคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 กำหนดไว้แต่เป็นกรมธรรม์ที่ให้ความคຸ້ມครองเพิ่มเติมเฉพาะความเสียหายในส่วนที่เกินจากความคຸ້ມครองตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ดังนั้น จึงยังถือไม่ได้ว่าประกันภัยรถยนต์ที่ผู้ฟ้องคดีทำไว้กับบริษัทประกันภัยเป็นการประกันความเสียหายสำหรับผู้ประสบภัยตามมาตรา 7 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคຸ້ມครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535

ดังนั้น การที่เจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบกไม่รับชำระภาษีประจำปีรถยนต์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งมีผลเท่ากับการวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 693/2557)

คดีนี้เป็นอุทธรณ์แก่ผู้ที่มีรถว่า เจ้าของรถนอกจากจะมีสิทธิเลือกความคุ้มครองแก่ผู้ประสบภัยจากรถ โดยการทำประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจกับบริษัทประกันภัยต่าง ๆ ตามความต้องการและกำลังเงินที่มีอยู่แล้ว ยังมีหน้าที่ต้องจัดทำประกันภัยความเสียหายต่อผู้ประสบภัยตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 กำหนดไว้ ซึ่งการทำประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจดังกล่าวไม่ถือเป็นการซื้อกรมธรรม์ประกันภัยซ้ำซ้อนอันจะทำให้เจ้าของรถได้รับยกเว้นไม่ต้องทำประกันภัยต่อผู้ประสบภัยแต่อย่างใด เว้นแต่เป็นกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจที่ได้รวมความคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไว้แล้วครับ !

นายปกครอง